

ציצים ופרחים.

המספר.

אשה על מות בעלה במספר מר
הרימה קול:
האמצא כזה איש אשר יטה שכמו
לסבול?!

—*

התנצלות השכור.

עלי תהפוכות הזמן אהה! כבר אבלי
וגדול,
מדי אזכור אותן יגוני כל יחדל הדול;
ויען אשר הנה לא תשכחנה ממני,
לשתות כוס הנקומים תמיד נכון הנני.

—*

אל רופאי זמננו.

מה בצע כי לחכיר המחלה עינכם
פקוחה
אם לא תרעו הצרי מנו תצמח לה
ארוכה?
הנה כעת יאמר לכם: מה פעלתם?
את הרע ידעתם — ולהטיב לא
השכלתם!

—*

הגאונים.

ל': ימי קדם כי אתבונן, בעיני נפלאה:
רבו כמו רבו במו גבורי תורה,
ובכל דור לאחד לברו שם גאון קורא;
עתה רק למתי מספר דת אל נודעה,
ולגאוני זמננו לא ידעתי ספורה!
ז': הטה נא אוזןך ושמע אשר אני אדברתי:

קינה על סובא יין.

גפנים הניעו ראש! איש בריתכם אין,
דם ענבים לשתות כגבור עשה חיל;
הגרו שק, שאו קינה שימו כיום ליל!
על משים לילות כימים — בבית היין.

—*

שפת חלקות.

שפת חלקות הנה נפש החי אהבה,
גם במותו לא תדום, ועדה המצבה!

—*

אל מליץ פלוני.

מנחה רבת לבונה אלו שלחת:
— היא שירתך, לכברני בה ערכת —;
אבל סלה נא ידירי שנפשי אוהבה!
הרבית הקמיה, היא לי תועבה,
אטנם ממנה תק מלח השכח.

—*

הדמעות.

בתולה בלה בימים הנה באה,
אהה! לשוא בקשה לה בעל ולא מצאה,
ותרד עינה דמעה על בתוליה;
אכן בא גר ותחי לאיש אחרי בלותה,
חדל יגונה, נהפך בכיה למשושה,
אכל לעיני אישה נסבו דמעותיה.

—*

נאום המכתם.

התן עדיך אם אפך בי הרה:
כי חצי לא החטיאו המטרה.

—*

שיחה בין איש ואשתו.

איא: דודי! בגדי רקמה אשר לי קניתי.
יקרים הם בעיני, ללבי שובע
שמהות.

הוא: גם לי הנה יקרו מאה, אשת בריתי!
ולנפשי אמנם המה אך מקור אהות.

אברהם הכהן.

בימי קדם גאון ותפארת נצמדו,
עתה הה! גאון וגאווה בל יתפרדו.

דבש.

"על שלחני לא יעלה דבש", כולי אמר,
מעת כל ימתיק אכל, והרבה לנפשי ימר.

פאוען

שמעו נא המורים!

וזאת תורת השפה העברית לישראל ערות,
כי המלמד יעמיד תלמיד והתקין לו בנין;
לא כן שם "המורה", הוא ינהגו בכבודות,
כי אין בלשונו מלה, דבר הלמד מענין. (*)

להמטיה.

דרשן פלוני, שכל דבריו הלומות המה,
היפלא איפא כי לא יעור העם מתרדמה?

(*) כאשר יאמר הח' גדיל צמס המדקדקים המצקצים שמות נרדפים ומשוחפים (לדא
בית האוצר לשפה צ' י"א—נ"ד) בים צלה"ק פעל מורה על קבלה פעולה הלמוד והוא שרש
"למד" בבנין הקל, המלמד לימד והתלמיד למד; אבל כשתאמר זה הורה וזה ירה, בומע אני
שזרק בו חץ וזרזר חבן או ירה ירה צום. —
מדי דברי בו חתך חורה להמו"ל הח' גרעצער המו"א והמביא לנו החוזה הטוב כלי
יקר ונעים, אך התפלה כי עש' רוב אינו מזוין צמ"מ מהניק, ועל השוה ענין אחד פעמים
ושלב (עדי"מ נד 18 במלה "לעיניכם" כסול צנד 45; נד 36 ונד 73; נד 43 ונד 151).